

İKİ KURBAĞA

Biri beyaz, diğeri siyah renkteki kurbağanın huy ve mizacı tıpkı renkleri gibi zıtmış. Ak kurbağa ne kadar iyimserse Karakurbağa o kadar kötümsermiş. Ak kurbağa bir şeye “ak” mı dedi; o hemen atılıp “kara” dermiş. Her şeyin olumsuz tarafını görmeye o kadar alışmış ki, gördüğü her şeyi eleştirmeyi neredeyse meslek haline getirmiş. Yağmur yağsa, Karakurbağa:

“Offff! Olacak şey mi şimdi bu?” diye şikayete başlarmış. “Yağmurda ne derenin tadı olur, ne de ortalıkta avlayacak sinek bulunur. Nefret ediyorum yağmurdan!”

Arkadaşının aksine her şeyin güzel tarafını görmeyi seven Akkurbağa cevap vermeden edemezmiş:

“Haksızlık etme lütfen! Sırf senin keyfin bozuldu diye güzelim yağmura niye düşman oluyorsun ki? Hem söylesene, yağmur yağmasa bizim evimiz-yurdumuz olan dereler, sazlıklar, bataklıklar kalır mı ortada?”

Elbette o, bu sözlerini tamamlayamadan Karakurbağa atılmış:

“Tamam tamam, bay çok bilmiş kurbağa! Biliyor musun, sen tam da insanların sözünü ettiği şu Polyanna’ya benziyorsun. Mutluluk rolü oynayacağım diye saçma sapan sözler ediyorsun. Hani, uçurumdan aşağı düşsen, ‘bak ne güzel uçuyorum’ diyeceksin neredeyse. Azıcık gerçekçi olsana ya canım!”

Akkurbağa genelde bu tür tartışmaları uzatmak istemez ve şöyle dermiş:

“Gerçeği görmek için asıl kendi kötümser bakışını terk etmelisin.”

İşte böyle iki zıt kutupmuş bu iki kurbağa...

Günlerden birgün canları sıkılınca derenin yakınındaki köye doğru gitmeye karar vermişler.

Akkurbağa:

“İstersen fazla yaklaşmayalım, biliyorsun yaramaz çocuklar bizi görürse canımızı acıtabilirler” dediyse de, Karakurbağa ısrar etmiş:

“Akşamın bu karanlığında çocuklar bizi nereden görecektir Allah aşkına! Şu en yakındaki evin oraya kadar gidelim, sonra geri döneriz. Korkaklığı bırak şimdi.”

Akkurbağa, korkaklıkla suçlanmaktan çekindiğinden, çaresiz kabul etmiş. Köye girmişler ve evin yanına gelmişler. Akkurbağa sıkıntılı bir vıraklama ile “Hadi, artık dönelim, içimde kötü duygular var!” demiş demesine, ama Karakurbağa heyecanla atılmış:

“Gel bir oyun oynayıp öyle dönelim. Şuradaki yüksek kovayı görüyor musun? İkimiz aynı anda üstünden zıplayacağız. Bakalım yarışmayı kim kazanacak?”

“Akşamın bu vaktinde bırak böyle çocuklukları lütfen!” diye itiraz edecek olmuş Akkurbağa, ancak yaramaz arkadaşı bir türlü fikrinden vazgeçmemiş. Hatta “Dediğimi yapmazsan, seninle artık

arkadaş olmam!" diye tehdit bile savurmuş. Bunca yıllık arkadaşını kaybetmek istemeyen Akkurbağa bu teklifi de istemeye istemeye kabul etmiş.

İki kurbağa hızla koşup zıplamışlar. Ama ne olduysa o zaman olmuş ve tam kova dedikleri şeyin üzerinde çarpışıp içine düşmüşler! Acı gerçeği o zaman anlamışlar: üzerinden atlamaya çalıştıkları o şey, yarısına kadar dolu kocaman bir süt güğümü değil miymiş meğer!

Yorulana kadar giriştikleri denemelerin sonucunda başka bir gerçeği daha anlamışlar: Güğümün kenarları zıplayıp çıkmalarına imkân vermeyecek kadar yüksekmiş. Karakurbağa ümitsizlik içinde haykırmış:

"Mahvolduk! Buradan çıkmamız mümkün değil! Bu güğümün içinde ölüp gideceğiz."

"O kadar kolay pes etme bakalım" diye karşılık vermiş Akkurbağa. "Çıkmadık candan ümit kesilmez. Kim bilir, hiç ummadığımız bir anda imdadımıza yardımsever bir el yetişir belki de." Karakurbağa acı bir kahkaha attıktan sonra şöyle demiş:

"Benim kurbağa Polyannam! Neler sayıklıyorsun sen? Bari böylesi bir haldeyken hayal görmekten vazgeç."

"Ben hayal filan görmüyorum. Nasıl bilmiyorum, ama buradan kurtulacakmışız gibi bir his var içimde. Kendini koyuverme sakın!"

Ne yazık ki, Karakurbağa'nın ümitsizliği her geçen dakika bütün kalbini daha çok kaplamış ve ümitsizliği arttıkça bacaklarındaki güç ve kuvvet de azaldıkça azalmış. Ve en sonunda:

"Bacaklarımda derman kalmamış. Hakkını helal et kardeşim!" deyip sütte yüzmekten vazgeçmiş. Bir-iki dakika sonra da son nefesini vermiş...

Akkurbağa arkadaşının bu kadar kolay vazgeçip ölmesine çok üzülmüş, fakat ümidini hiç yitirmemiş. Sürekli şu şekilde yalvarmış Allah'a:

"Darda kalanların sesini ancak Sen duyar, onların imdadına ancak Sen koşarsın! Senin rahmet ve şefkatin süt güğümüne düşmüş zavallı bir kurbağaya da yetişir elbet! Kurtar beni Allahım!"

Akkurbağa bu şekilde yalvarırken, bir taraftan da sebebini bilmeden süütün içinde var gücüyle çırpınmış. Karanlıkta, yapayalnız, çaresiz, ama hiç ümitsizliğe düşmeden... çırpınmış, çırpınmış... Bu hal dakikalarca devam etmiş. Bir ara arka tarafından ayağına birşey çarpmış. Dönüp baktığında bunun irice bir tereyağı topağı olduğunu görmüş. Oraya nereden geldiğini düşününce, bu tereyağının farkında olmadan kendi çırpınılarıyla meydana geldiğini anlamış. Gözleri sevinçle parlamış, çünkü bu onun kurtuluş vesilesi olabilirmiş!

Azalmaya yüz tutan gücü, ummadığı kadar artmış. Bu defa niçin yaptığını bilerek bacaklarını yine çırpıp durmuş. Bir saat kadar sonra tere yağ topağı o kadar büyümüş ki, onun üstüne basıp zıpladığı gibi güğümün dışına atlamış ve ilk sözü şu olmuş:

"Rahmetinden ümidimi kestirmedeğın ve imdadıma yetiştığın için Sana şükürler olsun Allahım!"